

**Πάντως σταθερότερη απ' τις πυραμίδες!
η Ελλάδα και η γεωπολιτική της ανατολικής μεσογείου**

Ο ρόλος της Αιγύπτου στη Μεσόγειο

Ας ξεκινήσουμε από τα πιο εύκολα: Από την ίδρυσή του το 1948 και εκτός βέβαια από τα δικά του συμφέροντα, το κράτος του Ισραήλ δημιουργήθηκε για να αναλάβει τον ρόλο του προκεχωρημένου φυλάκιου των "δυτικών δυνάμεων" (δηλαδή κατά βάση των ΗΠΑ) σε μια περιοχή που βρίσκεται δίπλα και ελέγχει τις πλουσιότερες πετρελαιοπαραγωγούς περιοχές του πλανήτη καθώς και το στρατηγικό πέρασμα της διώρυγας του Σουέζ. Το πλέον αδιαπραγμάτευτο στοιχείο της στρατηγικής των ΗΠΑ για την Ανατολική Μεσόγειο είναι η ύπαρξη και η -κατά βάση στρατιωτική- ευημερία του κράτους του Ισραήλ.

Όπως αρμόζει σε κάθε προκεχωρημένο φυλάκιο, το Ισραήλ, από την ίδρυσή του, βρίσκεται εν τω μέσω εχθρικών κρατών. Πράγματι, όπως μας δείχνει μια χαρτιά στον χάρτη 1, το Ισραήλ έχει γύρω του 4 κράτη με αραβικούς πληθυσμούς: τη Συρία, την Ιορδανία, το Λίβανο και την Αίγυπτο. Επίσης στην περιοχή υπάρχει ένας πέμπτος αραβικός πληθυσμός δίχως κράτος (οι Παλαιστίνιοι). Το Ισραήλ έπρεπε να κάνει χώρο για τον εαυτό του ενάντια σε όλους αυτούς τους αντιπάλους και το έκανε όπως αρμόζει σε κράτος: από την ίδρυσή του και μετά, κάθε ημέρα της ύπαρξής του ήταν και μια ακόμη μέρα σε μια αδιάκοπη σφαγή. Τελικά, η ζηλευτή θέση που φαίνεται στον χάρτη 1 κατακτήθηκε από το Ισραήλ μέσω μιας αδιάκοπης στρατιωτικής σύγκρουσης που κρατάει πάνω από 60 χρόνια και η οποία κατά καιρούς κορυφώθηκε σε τουλάχιστον έξι μεγάλους διακρατικούς πολέμους.

Οι πρώτοι τέσσερις από αυτούς τους πολέμους διεξάχθηκαν από το 1948 μέχρι το 1973 και υπήρξαν σημαντικό τμήμα της παγκόσμιας σύγκρουσης που έμεινε στην ιστορία με την ονομασία "ο ψυχρός πόλεμος". Σε αυτούς τους τέσσερις πολέμους, οι αντιμαχόμενες πλευρές ήταν χοντρικά οι ίδιες: Από τη μια πλευρά το Ισραήλ με την υποστήριξη των ΗΠΑ. Από την άλλη πλευρά, σε διάφορους συνδυασμούς η Αίγυπτος, η Συρία, η Ιορδανία και ο Λίβανος, συνήθως με την υποστήριξη της ΕΣΣΔ. Σε όλες αυτές τις συγκρούσεις το κράτος του Ισραήλ νίκησε ευκολότερα ή δυσκολότερα. Τον Οκτώβριο του 1973, με τη λήξη του τελευταίου από αυτούς τους πολέμους το Ισραήλ είχε βρεθεί να κατέχει ολόκληρη τη χερσόνησο του Σινά εις βάρος της Αιγύπτου, τα υψώματα του Γκολάν εις βάρος της Συρίας και τη δυτική όχθη του Ιορδάνη εις βάρος της Ιορδανίας, ενώ η κατοχή του νότιου Λίβανου ήταν περίπου παγωμένη κατάσταση.

Αλλά η μεγαλύτερη νίκη του Ισραήλ και των ΗΠΑ στην περιοχή δεν ήταν στρατιωτική, τουλάχιστον όχι με άμεσο τρόπο. Η μεγαλύτερη νίκη ήταν η στροφή της εξωτερικής πολιτικής του Αιγυπτιακού κράτους που πραγματοποιήθηκε το 1978 με τη συμφωνία του Camp David. Σύμφωνα με όσα προέβλεπε εκείνη η συμφωνία, η χερσόνησος του Σινά επεστράφη στο Αιγυπτιακό κράτος και 4.500 Ισραηλινοί πολίτες που είχαν εγκατασταθεί εκεί επέστρεψαν στο κράτος του Ισραήλ. Ταυτόχρονα, η στρατιωτική παρουσία της Αιγύπτου στην χερσόνησο του Σινά υπήχθη σε σκληρούς περιορισμούς και η Αίγυπτος άρχισε να λαμβάνει επίσης οικονομική βοήθεια από τις ΗΠΑ.

Αυτή η στροφή του Αιγυπτιακού κράτους υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα του ψυχρού πολέμου. Σήμαινε πως η Αίγυπτος εγκατέλειπε μονομερώς τη συμμαχία με τους υπόλοιπους γείτονες του Ισραήλ η οποία ως τότε την είχε οδηγήσει σε αλληπάλληλες ήττες. Επίσης ότι εγκατέλειπε τον προσανατολισμό της προς τη Σοβιετική Ένωση και δεχόταν να παραιτηθεί από τα οφέλη που θα είχε μια ενδεχόμενη (και προφανώς κάτι παραπάνω από δύσκολη) στρατιωτική νίκη εις βάρος του Ισραήλ, με αντάλλαγμα την αμερικανική οικονομική και στρατιωτική βοήθεια.

Από τη μεριά του Ισραήλ, τα οφέλη είναι εμφανή με μια ματιά στον χάρτη. Η απειλή του "ισχυρότερου στρατού του αραβικού κόσμου" εξαφανιζόταν από τα νώτα του, οπότε μπορούσε πλέον απερίσπαστο να ασχοληθεί με τους υπόλοιπους γείτονες και το "Παλαιστινιακό πρόβλημα". Ακριβώς αυτό έκανε το Ισραήλ στα χρόνια που ακολούθησαν τη συμφωνία του Camp David -και το έκανε με όλο και μεγαλύτερη επιτυχία μέχρι να φάει τα μούτρα του στις τελευταίες πολεμικές του επιχειρήσεις, με βασική αποτυχία εκείνη του Λιβάνου το 2006.

Για το αιγυπτιακό στρατιωτικό καθεστώς εν τω μεταξύ, η "αρμονική συνύπαρξη" με το Ισραήλ και η συνακόλουθη είσπραξη της αμερικανικής "βοήθειας", έγινε τρόπος ζωής. Μέχρι την εξέγερση, η Αίγυπτος εγγυόταν τα νότια σύνορα του Ισραήλ, συμμετέχοντας μάλιστα αδιαμαρτύρητα στον αποκλεισμό της λωρίδας της Γάζας, εξήγαγε φυσικό αέριο και πετρέλαιο στο Ισραήλ σε τιμές ευκαιρίας, εγγυόταν την ομαλή διέλευση των πετρελαιοφόρων και φυσικά του αμερικανικού ναυτικού από τη διώρυγα του Σουέζ. Σε αντάλλαγμα, δισεκατομμύρια δολάρια έρρεαν από τις ΗΠΑ κάθε χρόνο, συνδέοντας τον Αιγυπτιακό στρατό με τα αμερικανικά όπλα και διασφαλίζοντας για τρεις δεκαετίες την επιβίωση ενός από τα σκληρότερα στρατιωτικά καθεστώτα του πλανήτη.

Οπότε, μπορούμε να καταλάβουμε και μια δεύτερη προτεραιότητα των ΗΠΑ και του Ισραήλ για την Μεσόγειο: Η Αίγυπτος εμφορείται από λαϊκή συμπάθεια προς τους Παλαιστίνιους και αντιαμερικανισμό, πάνω απ' όλα όμως έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με το Ισραήλ. Η Αίγυπτος είναι ένα κράτος οκταπλάσιο σε πληθυσμό από το Ισραήλ και διόλου αμελητέων στρατιωτικών δυνατοτήτων. Η Αίγυπτος έχει αποδείξει ιστορικά ότι τα γεωπολιτικά της συμφέροντα δεν συνάδουν κατ' ανάγκη με τα συμφέροντα του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Επίσης ότι δύναται να αλλάξει πλευρές. Επίσης ότι, ακόμη και σε περίπτωση βαριάς στρατιωτικής ήττας, δεν μπορεί να καταστραφεί από το Ισραήλ, ίσως όμως, σε περίπτωση νίκης, να μπορεί να το καταστρέψει. Όλα αυτά είναι γνωστά σε όλους. Κι όμως, (ή: κατά συνέπεια...) η Αίγυπτος πρέπει να είναι φιλική ή τουλάχιστον ουδέτερη απέναντι στο Ισραήλ. Όχι μόνο σήμερα, όχι μόνο σε δύο χρόνια, αλλά στο επέκεινα.

Απ' όσα μπορούμε να ξέρουμε, η Αιγυπτιακή εξέγερση και τα αποτελέσματά της, ίσως να μην βάζουν ζήτημα για το σήμερα και για τα "δύο χρόνια", σίγουρα όμως βάζουν ζήτημα για εκείνο το "επέκεινα"...

Η "ισλαμική τρομοκρατία" και η αποτυχία της: Διδάγματα των αφεντικών από την Αιγυπτιακή εξέγερση.

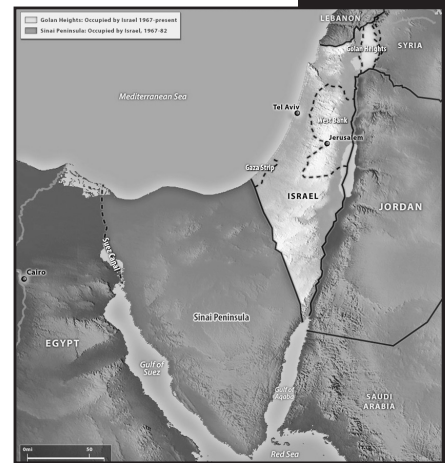
Ίσως το μεγαλύτερο πλήγμα που προκάλεσε η

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ
(μακροσκελές
ίσα πόψεις
μικρούλες
φωτό)

Χάρτης 1: Κράτα τους φίλους σου κοντά και τους εχθρούς σου κοντύτερα: Η στριμωγμένη και προσοδοφόρα θέση του Ισραήλ

Χάρτης 2: Μετά τη συμφωνία του Camp David και την επιστροφή της στην Αίγυπτο, η χερσόνησος του Σινά αποτελεί σχεδόν πλήρως αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη.

Αιγυπτιακή εξέγερση, να ήταν εκείνο που δέχτηκε η κορυφαία των τακτικών που ακολουθούν οι μυστικές υπηρεσίες, τόσο στη Μέση Ανατολή όσο και παγκόσμια από τη δεκαετία του '90 και μετά. Πράγματι, μπορεί να το ξεχνάμε τώρα, αλλά για την Αίγυπτο, το 2011 δεν ξεκίνησε με μια εξέγερση. Ξεκίνησε με ένα παγιδευμένο αυτοκίνητο που εξερράγη την πρωτοχρονιά έξω από μια χριστιανική εκκλησία της Αλεξάνδρειας. Η έκρηξη είχε 21 νεκρούς (που έπειτα αυξήθηκαν) και ακαθόριστο αριθμό τραυματιών. Από τότε και για κάποιες εβδομάδες, η εξέλιξη των γεγονότων υπήρξε η αναμενόμενη. Κατ' αρχήν ακολούθησαν "επεισόδια" στους δρόμους των Αιγυπτιακών πόλεων. Αν και αυτά τα επεισόδια ήταν μεταξύ Αιγυπτίων χριστιανών και μπάτσων, οι δυτικές εφημερίδες δεν δίστασαν να μιλήσουν για "θρησκευτικό εμφύλιο" και να υπερθεματίσουν με αφιερώματα του είδους "η εξαφάνιση των Χριστιανών από τον αραβικό κόσμο", "οι Χριστιανοί στο έλεος του φονταμενταλισμού" και ούτω καθεξής.

Εν τω μεταξύ, διάφοροι αναλυτές και παραναλυτές εξέταζαν τις επιπτώσεις των "τυφλών ισλαμικών επιθέσεων" στην εσωτερική και εξωτερική πολιτική της Αιγύπτου. Ο εγνωσμένων ικανοτήτων και διασυνδέσεων George Friedman της Stratfor για παράδειγμα, ήδη από τις 4 Ιανουαρίου, εντόπιζε μια "σφικτή αλληλουχία επιθέσεων εναντίον χριστιανικών στόχων στην Αίγυπτο, στο Ιράκ και στη Νιγηρία", συνέδεε αυτές τις επιθέσεις με "τις απειλές που εκτόξευσε τον τελευταίο μήνα η Αλ Κάιντα εναντίον των χριστιανών της Αιγύπτου" και κατέληγε με ένα σημαντικό γενικό δίδαγμα για την πολιτική του αιγυπτιακού κράτους:

Η επίθεση θέτει εν αμφιβόλω, τόσο το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η ισλαμική απειλή [στην Αίγυπτο] έχει πλέον εξαλειφθεί, όσο και τις γνώμες σύμφωνα με τις οποίες η συνεχιζόμενη επιμονή σε ένα κράτος ασφάλειας έχει καταστεί αρχαϊκή. Εφόσον υπάρξουν και περαιτέρω επιθέσεις, η πολιτική του Μουμπάρακ νομιμοποιείται εκ νέου και μπορεί να υιοθετηθεί από οποιονδήποτε τον διαδεχθεί στη θέση του ηγέτη της Αιγύπτου'.

Προσέξτε τη σβελλάδα με την οποία ο καλός αναλυτής περνάει από την βομβιστική επίθεση στην βασική καούρα της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής: "η πολιτική του Μουμπάρακ να υιοθετηθεί από οποιονδήποτε τον διαδεχθεί". Είναι γνωστό ότι στις αρχές του Γενάρη, με την εξέγερση στην Τυνησία να μαίνεται, ο βασικός προβληματισμός της Ουάσιγκτον ήταν εκείνο το "επέκεινα" της Αιγυπτιακής εξωτερικής πολιτικής που λέγαμε παραπάνω. Για πάνω από ένα χρόνο, ο Μουμπάρακ ήταν βαριά άρρωστος και προετοίμαζε τον γιο του για να τον διαδεχτεί. Υπήρχαν όμως στο εσωτερικό της Αιγυπτιακής στρατοκρατίας και άλλα στοιχεία, κατά τα φαινόμενα ισχυρά και διόλου πρόθυμα να δεχθούν ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Η διάδοχη κατάσταση θα αποδεικνυόταν εξίσου βολική; Η εσωτερική και εξωτερική πολιτική του Αιγυπτιακού καθεστώτος θα συνεχιζόταν; Για πάντα;

Τα ερωτήματα ήταν επείγοντα, οπότε οι "περαιτέρω επιθέσεις" που προέβλεπαν οι αναλυτές έλαβαν άμεσα χώρα. Στις 7 Ιανουαρίου (ημέρα Χριστουγέννων σύμφωνα με το παλιό ν-

μερολόγιο που ακολουθούν οι Αιγύπτιοι κόπτες) ένα αυτοκίνητο που περνούσε έξω από μια κοπτική εκκλησία της πόλης Ναγκά Χαμάντι της νοτίου Αιγύπτου, άνοιξε πυρ κατά του πλήθους· άλλοι επτά νεκροί, δεκάδες τραυματίες. Και φυσικά, ενεργώντας γρήγορα, στις 22 Ιανουαρίου το Αιγυπτιακό κράτος είχε ανακαλύψει τους υπαίτιους και ο υπουργός εσωτερικών ανακοίνωνε τις ανακαλύψεις του με τηλεοπτικό διάγγελμα:

*Ο υπουργός εσωτερικών της Αιγύπτου δήλωσε σήμερα ότι η κυβέρνηση έχει αποδείξει ότι μια Παλαιστινιακή οργάνωση με διασυνδέσεις με την Αλ Κάιντα βρίσκεται πίσω από την επίθεση σε κοπτική εκκλησία της Αλεξάνδρειας, την 1η Ιανουαρίου, κατά την οποία σκοτώθηκαν περισσότεροι από είκοσι άνθρωποι (...)*²

Ο υπουργός εσωτερικών τώρα πια είναι "πρώην", αλλά τον έλεγαν Χαμπίμπ ελ-Αντλ. Την "παλαιστινιακή οργάνωση" την έλεγαν "Στρατός του Ισλάμ" και είχε, λέει, την έδρα της στη λωρίδα της Γάζας. Οπότε όλα πήγαιναν καλά, ή έστω κατά τα συνήθη. Η "επιμονή σε ένα κράτος ασφάλειας" αναδείκνυε την επικαιρότητά της. Η συμμαχία της Αιγύπτου με το Ισραήλ και η πλέον εμφανής της έκφραση (η Αιγυπτιακή συμμετοχή στον αποκλεισμό της λωρίδας της Γάζας) είχε αποδειχθεί ορθότατη. Και υπήρχαν και "αποδείξεις".

Έξοχα, πράγματι. Μόνο που λίγες ημέρες μετά, όλα αυτά τα περίτεχνα σχέδια είχαν καταρρεύσει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα μπροστά στην εξέγερση. Το καθεστώς δεν αγωνιζόταν πια για τη συνέχιση της εσωτερικής και εξωτερικής του πολιτικής και τη μεταβίβαση της εξουσίας, αλλά για την επιβίωσή του. Και οι νεκροί των εκκλησιών αποδεικνύονταν ελάχιστοι μπρος στις εκατόμβες που σκόρπιζαν γύρω τους οι μπάτσοι. Η Αιγυπτιακή εξέγερση είχε είκοσι άοπλους νεκρούς την ημέρα από τα όπλα των υπαλλήλων του καλοκάγαθου υπουργείου των εσωτερικών. Άντε μετά να μιλήσουν για ασφάλεια...

Αλλά δεν ήταν αυτό το μοναδικό πρόβλημα. Η ολοκληρωτική αποδιοργάνωση του Αιγυπτιακού υπουργείου των εσωτερικών λόγω εξέγερσης, έβγαλε και άλλα πράγματα στη φόρα. Όπως διαβάσαμε στις αρχές του Φλεβάρη στην ιστοσελίδα του αραβικού πρακτορείου ειδήσεων Al Arabiya,

*Ο δικηγόρος Ramzi Mamdouh ισχυρίζεται πως επέδωσε καταγγελία στον Αιγύπτιο εισαγγελέα Abd al-Majid Mahmud όπου του ζητά να διερευνήσει καταγγελίες που εμφανίζονται σε μέσα μαζικής ενημέρωσης. Σύμφωνα με τις καταγγελίες, οι αιματηρές επιθέσεις στις εκκλησίες είχαν σχεδιαστεί από τον πρώην υπουργό εσωτερικών, σε μια προσπάθεια ενοχοποίησης των ισλαμιστών, εντατικοποίησης των διώξεων που υφίσταντο και εξασφάλισης της δυτικής υποστήριξης προς το καθεστώς. Ο εισαγγελέας από τη μεριά του χαρακτήρισε ορισμένες από τις πληροφορίες "σοβαρές" (...)*³

Το αστυνομικό κομμάτι της υπόθεσης έχει το ενδιαφέρον του και παρουσιάζει εξαιρετικές ομοιότητες με παλιότερες βομβιστικές επιθέσεις π.χ στο Ιράκ. Κατά τη γνώμη μας όμως, εί-

ναι το πολιτικό κομμάτι που έχει το περισσότερο ενδιαφέρον. Γιατί οι βομβιστικές επιθέσεις των αρχών του Γενάρη απέτυχαν πρώτα και κύρια πολιτικά και μαζί τους απέτυχαν παταγωδώς οι υπηρεσίες που τις οργάνωσαν. Απέτυχαν να επηρεάσουν το μέλλον, απέτυχαν και να το προβλέψουν. Κι εκεί που περίμεναν δικαίωση και ενίσχυση του καθεστώτος, τους προέκυψε ανατροπή. Εκεί που περίμεναν ομαλή μετάβαση της εξουσίας, τους προέκυψε κοινωνική εξέγερση. Εκεί που προσπάθησαν να αναδείξουν συνεχιστές του Μουμπάρακ και της πολιτικής του, τούς προέκυψε ένα πολιτικό σύστημα που, ακόμη και αν δεν έχει αλλάξει στα βασικά του, θα πρέπει να πάρει από τον Μουμπάρακ και τις πολιτικές του όσο μεγαλύτερες αποστάσεις μπορεί.

Σίγουρα υπάρχουν αιτίες για αυτή την παταγωδή αποτυχία. Εμείς θα λέγαμε ότι η βασική αδυναμία των αναλυτών και των πρακτόρων σήμερα είναι η πεισματική, και δυστυχώς γι' αυτούς, δομική, αδυναμία τους να δουν οπουδήποτε την εργατική τάξη και την πολιτική της ισχύ. Τι άλλο είναι άλλωστε η πεισματική απόδοση της εξέγερσης στη... δύναμη του Facebook, αλλά και το πρόσφατης εσοδείας διδυμάκι της, η πεισματική επιμονή στην κρατική παντοδυναμία; Γιατί αυτό είναι το καινούριο ποίημα που παίζουν οι αποτυχημένοι Μακιαβέλι των μυστικών υπηρεσιών: "Σιγά την εξέγερση, αφού πάλι ο στρατός είναι στην εξουσία, αφού έγινε πραξικόπημα..."

Μπορεί. Αλλά εκτός από τον στρατό, τις υπηρεσίες και τον ιδιότυπο αυτισμό τους, υπάρχει και το προλεταριάτο, υπάρχει και η εξέγερση. Που αποδείχθηκε για άλλη μια φορά πως δεν εντάσσονται σε "προβλέψεις". Αν δεν τους είχε κόψει τη φόρα η εξέγερση, τα αφεντικά της Αιγύπτου ετοίμαζαν ένταση της στρατοκρατίας, ένταση της καταπίεσης, ένταση της εκμετάλλευσης που μπορεί και να έφτανε μέχρι και τον λιμό.⁴ Επίσης ετοίμαζαν τις τελικές επιπτώσεις της συμμαχίας με τις ΗΠΑ που είναι βέβαια η συμμετοχή σε νέους πολέμους. Τώρα, μετά τη συνάντηση με το απρόβλεπτο Αιγυπτιακό προλεταριάτο, αυτοί και οι σύμμαχοί τους αγωνιζονται για να συνεχίσουν την πολιτική του Μουμπάρακ χωρίς να μπορούν να το πούν. *Εξακολουθούν (και μάλιστα: είναι αναγκασμένοι) να ετοιμάζουν τα χειρότερα για το Αιγυπτιακό προλεταριάτο και γενικότερα για το προλεταριάτο της Μέσης Ανατολής, τη στιγμή που αυτό αποδεικνύει -πρώτα απ' όλα στον εαυτό του- πως έχει δύναμη· πολύ περισσότερη δύναμη από όση του αναγνώριζαν οι πρόθυμοι δήμειοι του.*

Κι έτσι μπορούμε να επιστρέψουμε στο βασικό ζητούμενο των ΗΠΑ για την ανατολική μεσόγειο, που δεν είναι άλλο από το μέλλον. Το μέλλον που είναι απρόβλεπτο για ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Και ειδικά για την περίπτωση της Αιγύπτου. Είναι η Αίγυπτος σίγουρο χαρτί; Σήμερα; Σε δύο χρόνια; Για πάντα; Μμμ... ευτυχώς που υπάρχουν και πιο σίγουροι σύμμαχοι στην περιοχή.

Ο σίγουρος σύμμαχος

Το ξέρουμε: ίσως είμαστε οι τελευταίοι άνθρωποι στη χώρα που εξακολουθούν να επιμένουν ότι το ον που στην Ελλάδα είναι γνωστό με το ύπουλο όνομα "ο Γιωργάκης", δεν είναι απλά

έναν μαλάκα. Πάρτε για παράδειγμα την ιδέα του "Γιωργάκη" (και μην το ξεχνάμε: των ανθρώπων που καταστρώνουν την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους) για επίσκεψη στην Αίγυπτο μόλις πέντε ημέρες πριν από την πτώση του Μουμπάρακ. Πράγματι, πρόκειται σαφώς για ένα από εκείνα τα επεισόδια που χτίζουν τον μύθο του "μαλάκα πρωθυπουργού". Κι όμως, παρότι κάπως... τραβηγμένη, αυτή η ιδέα δεν ήταν καθόλου εκτός των στρατηγικών και τακτικών του ελληνικού ιμπεριαλισμού όπως διαμορφώνονται κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους και ειδικά μετά από την εμπειρία της Αιγυπτιακής εξέγερσης.

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους, διάφοροι έσπευσαν να εντοπίσουν μια κατακόρυφη μείωση της γεωπολιτικής αξίας του ελληνικού κράτους λόγω επικείμενης χρεοκοπίας. Αλλά το ελληνικό κράτος έχει να αντιτάξει ορισμένα δυνατά επιχειρήματα. Ας πούμε ότι οι δύο τελευταίοι πόλεμοι του Ισραήλ στο Λίβανο και τη λωρίδα της Γάζας, για να το διατυπώσουμε με τακ... ε, δεν πήγαν και πολύ καλά. Ότι το τουρκικό κράτος έχει κατά τα φαινόμενα αποφασίσει να σταματήσει να παίζει το ρόλο του σύμμαχου των ΗΠΑ και του Ισραήλ και να εντοπίζει τα συμφέροντά του σε άλλα περιβάλλοντα. Ότι η εξέγερση στην Αίγυπτο έθεσε εν αμφιβόλω έναν από τους ακρογωνιαίους λίθους της αμερικανικής στρατηγικής στην περιοχή. Ότι (ξανακοιτάξτε τον χάρτη 1), σε περίπτωση νέων πολεμικών εμπλοκών, ο δρόμος για το Ισραήλ περνάει από την Κύπρο. Ότι το κυπριακό κράτος υπάρχει με τη στρατιωτική (και ενδεχομένως την οικονομική) στήριξη του ελληνικού κράτους. Ότι, με την κατάλληλη έξωθεν βοήθεια, ο ελληνοκυπριακός άξονας μπορεί να περικυκλώσει την Τουρκία. Τέλος, ότι το ελληνικό και το κυπριακό κράτος αμφιταλαντεύονται γεωπολιτικά πολύ λιγότερο απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος σύμμαχος των ΗΠΑ στην περιοχή (ίσως με την εξαίρεση του Ισραήλ).

Αυτά τα επιχειρήματα λέγονται και ξαναλέγονται από την ελληνική μεριά. Από διάφορα βήματα. Για παράδειγμα, στις 8 του Φλεβάρη, με την Αιγυπτιακή εξέγερση να μαίνεται, ο κύριος Τζιαμπίρης, καθηγητής διεθνών σχέσεων στο Πα.Πει, δημοσίευσε άρθρο στην Ισραηλινή Jerusalem Post με τον εύγλωττο τίτλο "Ένας ρόλος για την Ελλάδα". Αφού στην εισαγωγή έβαλε να παρελάσουν όλα τα θηρία που τώρα τελευταία "έχουν αρνητικές επιπτώσεις στην ασφάλεια του Ισραήλ" με πρώτο και καλύτερο την Αιγυπτιακή εξέγερση, συνέχισε πληροφρώνοντας τους αδερφούς Ισραηλινούς ότι "η επαναπροσέγγιση [Ελλάδας Ισραήλ] απολαμβάνει ευρείας διακομματικής στήριξης στην Ελλάδα. Είναι λοιπόν άτρωτη σε αλλαγές κυβέρνησης (μια σαφής ποιοτική διαφορά σε σχέση με την τουρκοϊσραηλινή συμμαχία της δεκαετίας του '90 που εξαρχός είχε βρει αντίθετους τους ισλαμιστές...)".

Σα να λέμε: η ανάδυση του απρόβλεπτου παράγοντα που λέγεται Αιγυπτιακό προλεταριάτο σας ανησυχεί; Νιώθετε μια ανασφάλεια βλέποντας τις γεωπολιτικές κωλοτούμπες των γειτόνων σας; Μην ανησυχείτε! οι Έλληνες είναι εδώ! Στην Ελλάδα από εξέγερση δεν παίζει τίποτα. Στην Ελλάδα η αντίθεση στις γεωπολιτικές επιλογές του ελληνικού κράτους είναι αδύνατη, αφού οι Έλληνες δεν αναγνωρίζουν καν ότι το

ελληνικό κράτος διαθέτει γεωπολιτικές κατευθύνσεις. Αντίθετα με το Αιγυπτιακό προλεταριάτο, οι Έλληνες θα βαδίσουν αταλάντευτα στο γκρεμό. Κι αντί να αναρωτιούνται τι σκατά τους συνέβη, θα βρίζουν τους "βρωμότουρκους"!

Ούτε δικές μας φαντασιώσεις είναι όλα αυτά, ούτε του Τζιαμπίρη. Είναι η εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους όπως καταστρώνεται και εφαρμόζεται το τελευταίο έτος. Οι στρατιωτικές ασκήσεις με το Ισραήλ αποκαλύφθηκαν με κάποια συστολή μετά την Ισραηλινή επίθεση στον "στολίσκο της ελευθερίας". Αλλά η συστολή μάς τέλειωσε γρήγορα και στις "ασκήσεις" έχει ήδη προστεθεί η πρώτη επίσκεψη Ισραηλινού πρωθυπουργού στην Ελλάδα - ευφάνταστες ιστορίες περί κοιτασμάτων και αγωγών που θα ξεκινούν από την Κύπρο και θα φτάνουν μέσω Ελλάδας στην Ευρώπη - βοήθεια ενάντια σε φυσικές καταστροφές, ανάλογη των αλίστου μνήμης σεισμών της Τουρκίας το '99 - "αύξηση του τουρισμού από το Ισραήλ κατά 200%" - κοινά υπουργικά συμβούλια Ελλάδας και Ισραήλ.

Αυτή η στρατηγική στρώνει ένα δρόμο που οδηγεί σε πόλεμο. Μάλιστα όλοι την καταστρώνουν έχουν υπ' όψη τους, όχι μόνο την κατάληξη, αλλά και τα ενδιάμεσα στάδια. Πάλι κατά τη διάρκεια της Αιγυπτιακής εξέγερσης, ο υπηρέτης πολλών αφεντάδων κύριος Παπαχελάς, προέβλεπε το μέλλον ως εξής:

θα πρέπει να χαράξουμε μια δύσκολη πορεία μέσα σε μια ανατολική μεσόγειο που θα περάσει μεγάλη περίοδο αστάθειας (...)
[Παρότι η συμμαχία με το Ισραήλ είναι εκ των ων ουκ άνευ], η Ελλάδα δεν πρέπει να εμπλακεί σε στρατιωτικές επιχειρήσεις ή περιπέτειες του Ισραήλ σε σχέση με το Ιράν ή άλλη χώρα της περιοχής γιατί αυτό (...) θα την εξέθετε σε κινδύνους αντιποίνων από ακραία μουσουλμανικά στοιχεία στην Ελλάδα, τρομοκρατικές επιθέσεις κλπ. Και βέβαια, για να μπορέσουμε να παίξουμε οποιονδήποτε στρατηγικό ρόλο πρέπει να βάλουμε τα του οίκου μας σε τάξη (...)]

Μεταφράσεις: "Δεν πρέπει να εμπλακούμε σε περιπέτειες" = πάντως θα έχουμε την ευκαιρία να εμπλακούμε σε περιπέτειες. "Αν εμπλακούμε σε περιπέτειες θα υποστούμε ισλαμική τρομοκρατία" = αν υποστούμε ισλαμική τρομοκρατία θα τσαντιστούμε, οπότε θα μπορούμε να εμπλακούμε σε περιπέτειες. "Ακραία μουσουλμανικά στοιχεία στην Ελλάδα" = εκθρικοί πληθυσμοί (οι μετανάστες εργάτες) που πρέπει να εξουδετερωθούν, κατά προτίμηση καθώς θα εμπλεκόμεστε σε περιπέτειες. "Να βάλουμε τα του οίκου μας σε τάξη για να παίξουμε στρατηγικό ρόλο" = πόλεμος και φασιστική δικτατορία που έλεγε και το ΚΚΕ το '34.

Ότι κάτι τέτοια λέγονται και γίνονται δίχως κανείς να προβληματίζεται, είναι ακριβώς αυτό που φτιάχνει την ελληνική σταθερότητα. Που θα πουληθεί ακριβώς στο γεωπολιτικό παζάρι. Και θα την πληρώσουμε ακριβώς όλοι μας.

Σημειώσεις

1. George Friedman, "Egypt and the Destruction of Churches: Strategic Implications" [Η Αίγυπτος, η καταστροφή των εκκλησιών, οι στρατηγικές περιπλοκές], www.stratfor.com, 4/1/2011.
2. "Κατηγορίες κατά Παλαιστινίων και Μοσάντ για την Επίθεση στους Κόπτες", Καθημερινή 23/1/2011.

3. "Ex Minister Suspected behind Alex Church Bombing", www.alarabiya.net, 7/2/2011. Παρόμοια ήταν τα όσα λέγονταν σε σχετικό ρεπορτάζ της Ελευθεροτυπίας στις 11/2 ["Αγωνιζόμαστε εναντίον και της ηγεμονίας των ΗΠΑ"] και του Βήματος στις 13/2 ["Τα πρόσωπα μιας επανάστασης"]. Από σκόρπιες αναφορές μάλιστα, καταλαβαίνουμε ότι αρκετοί από τους Αιγύπτιους εξεγερμένους εξαρχός δεν ήταν καθόλου πεισμένοι περί της εκδοχής της "ισλαμικής τρομοκρατίας".

4. Πολύς λόγος έγινε για τις διατροφικές ελλείψεις που "αναπόφευκτα θα πλήξουν την Αίγυπτο" κατά τη διάρκεια (και εξ αιτίας) της εξέγερσης, αλλά τελικά τέτοιο πράγμα δεν ακούσαμε. Εκφοβισμός που απέτυχε; Ή μήπως σχέδιο που αναβλήθηκε; Η υπόθεση με τις τιμές των τροφίμων και τις τιμές γενικότερα αξίζει περαιτέρω ψάξιμο...

5. Τρελλό, έ; Για γράψτε στο Google "1990's ενιαίο αμυντικό δόγμα", να δείτε τι θα σας προκύψει...

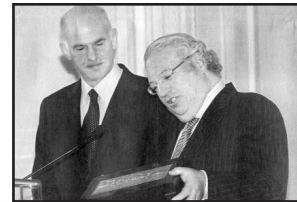
6. A. Tziampiris, "A Role for Greece", <http://www.jpost.com/Opinion/Op-EdContributors/Article.aspx?id=207390>

7. "Γεωστρατηγικοί ελιγμοί", Καθημερινή 6/2/2011.

Περιφρούρηση

Πρώτα κατάλαβαν ότι οι βόμβες στο ψαχνό είναι κρατικές δουλειές. Έπειτα περιφρουρούσαν ο ένας την προσευχή του άλλου. Εδώ Χριστιανοί περιφρουρούν την προσευχή μουσουλμάνων. Πλατεία Ταχρίρ, Φλεβάρη του 2011.

Εθνική υπευθυνότητα

Την ώρα που ο Μουμπάρακ έτρωγε χώρα, ένα πράγμα που το λένε "διάσκεψη προέδρων Αμερικανο - Εβραϊκών οργανώσεων των ΗΠΑ" επισκέφθηκε την Αθήνα. Στην σχετική ομιλία, το ον με το ύπουλο όνομα, ο Γιωργάκης, υπογράμμισε την ανάγκη διασφάλισης της σταθερότητας στην περιοχή, που κατά τη γνώμη του σημαίνει "να γίνει σεβαστό το διεθνές δίκαιο και οι συμφωνίες που έχουν υπογράψει η Αίγυπτος με το Ισραήλ". Η Χρυσή Αυγή επέδειξε εθνική υπευθυνότητα αποσιάζοντας.

Ανοικτοί λογαριασμοί (που κλείνουν)

Αυτό το βιβλίο εκδόθηκε μέσα στον Γενάρη. Είναι πρόχειρο ως δομή και γραμμένο σε ελληνικά της κακιάς ώρας Άες και περισσότερο έπρεπε να εκδοθεί και λιγότερο να διαβαστεί. Ως περιεχόμενο πάντως, υποστηρίζει ότι οι ελληνοαβαντικές εντάσεις που εκτυλίχθηκαν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 και κορυφώθηκαν με την υπόθεση ΜΑΒΗ, προέρχονταν από τη σχεδιασμένη δράση τμημάτων των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών και της ηγεσίας της "μειονότητας". Κι όχι μόνο αυτό, αλλά σε αρκετά σημεία του υπονοεί περαιτέρω παρακατηθείσες γνώσεις γύρω από τον κόσμο και -κυρίως- τα κριματά του ελληνικού παρακράτους στη "Βόρειο Ήπειρο". Που το θυμήθηκαν και τούτο τώρα, ε; Για να λέμε την αλήθεια, υποπευδόμεστε πως αυτό το εκδοτικό επεισοδιακό κολλάει μια χαρά με τα όσα λέμε εδώ. Γιατί αν ένας ιμπεριαλισμός που σέβεται το όνομά του είναι έτοιμος να ανοίξει σοβαρούς λογαριασμούς προς τη μεριά της ανατολικής Μεσογείου, καλά είναι σιγά σιγά να κλείνει τους υπόλοιπους λογαριασμούς του. Κι αν είναι και μερικοί που δεν εννοούν να κλείσουν, καλά είναι να κρατάει κανείς ράμματα για τη γούνα τους...

Συγγραφέας Σταύρος Τζίμας - πρόλογος Αλέξης Παπαχελάς - διθυραμβικές βιβλιοκριτικές σε διάφορα έντυπα Τάσος Τελλόλογος.